

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 15.01.2001, sp. zn. 7 To 166/2000

Číslo: 58/2001

Právní věta:

Pro výpočet náhrady za ztrátu na výdělku u osoby výdělečně činné zúčastněné na soudním řízení, která není v pracovním poměru nebo v poměru obdobném pracovnímu poměru (např. u znalce, svědka, tlumočnicka), je rozhodná částka zjištěná postupem podle § 29 odst. 3 vyhl. č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské, ve znění pozdějších předpisů, aniž se od této částky provede odpočet na daň z příjmů ve smyslu § 16 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 15.01.2001

Spisová značka: 7 To 166/2000

Číslo rozhodnutí: 58

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna znalce

Předpisy: 141/1961 Sb. § 29 odst. 2

§ 104 odst. 1

§ 111 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zrušil ke stížnosti znalce PhDr. J. J. usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2000 sp. zn. 33 T 8/2000 a znalci určil náhradu mzdy za tři hodiny práce po 146 Kč částkou 438 Kč.

Z odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2000 sp. zn. 33 T 8/2000 podle § 111 odst. 1, 2 tr. ř. s použitím vyhlášky č. 77/1993 Sb. I. byly určeny znalci PhDr. J. J. odměna za znalecký úkon a náhrada ušlé mzdy 1) za účast u krajského soudu spolu s přípravou k tomuto částkou 625 Kč a 2) náhrada ušlé mzdy částkou 373 Kč, celkem 998 Kč, a II. nebyla znalci PhDr. J. J. přiznána náhrada ušlé mzdy ve výši 814,20 Kč. Proti tomuto usnesení podal znalec PhDr. J. J. stížnost, a to proti výrokům, jimiž bylo rozhodnuto o výši náhrady jemu ušlé mzdy (ad I. 2/ a II), a domáhal se určení správného postupu při jeho výpočtu náhrady ušlé mzdy.

Vrchní soud v Praze, podnětu podané stížnosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. ř. přezkoumal správnost těch výroků napadeného usnesení, kterých se stížnost týkala, a řízení předcházející přezkoumávané části usnesení a dospěl k následujícím závěrům:

Předně je potřeba zdůraznit, že právo znalce na náhradu mzdy za dobu strávenou podáním ústního znaleckého posudku před soudem prvního stupně v posuzované věci (včetně čekací doby a doby strávené na cestě k jednání a zpět) vyplývá z ustanovení § 18 odst. 2 zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, a § 28 odst. 1 písm. b) vyhl. ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb. k provedení tohoto zákona, ve znění pozdějších předpisů. Pokud jde ovšem o problematiku určení způsobu výpočtu náhrady mzdy u osob zúčastněných na řízení před soudem (tj. svědků, znalců a tlumočnicků), je tato upravena zejména v § 29 a násl. vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen cit. vyhlášky). .

Osoby stěžovatele se týká ustanovení § 29 odst. 3 cit. vyhlášky, podle něhož „U účastníka, který není v pracovním poměru nebo v poměru obdobném pracovnímu poměru, je však výdělečně činný, podklad pro výpočet náhrady za ztrátu na výdělku tvoří částka, vypočtená ze základu daně z příjmů fyzických osob, dělená počtem pracovních hodin stanovených zvláštním předpisem připadajících na týž kalendářní rok. Výši základu daně z příjmů fyzických osob prokazuje účastník posledním platebním výměrem orgánu vykonávajícího správu daně, jenž předcházel dni, kdy je nárok na náhradu uplatňován, pokud nelze výši ztráty na výdělku tímto způsobem prokázat, přísluší účastníku náhrada za ztrátu na výdělku v částce 17 Kč za hodinu, nejvýše však 136 Kč za jeden den.“

Vrchní soud v Praze se proto ztotožnil s postupem krajského soudu potud, pokud při určení výše základu zmiňované daně stěžovatele vycházel důsledně z obsahu jeho přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 (srovnej 8. oddíl, bod 143), které zde plně koresponduje především s ustanovením § 5 odst. 1, 5 a § 7 odst. 3 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění. Stejně tak nepochybil ani při určení počtu pracovních hodin za rok 1999 (srovnej § 83 odst. 1 zák. č. 65/1965 Sb., zákoníku práce v tehdy platném znění), a proto shledal Vrchní soud v Praze výpočet náhrady za ztrátu na výdělku v částce 146 Kč za hodinu krajským soudem za zcela správný.

Krajský soud ovšem pochybil, pokud z takto zjištěné částky dále odečetl 15 %, což pro rozhodování soudu o náhradě ušlé mzdy nemá oporu v § 29 a násl. cit. vyhlášky.

Ze všech shora rozvedených důvodů Vrchní soud v Praze usnesení krajského soudu v napadené části podle § 149 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. ř. zrušil a nově určil znalci PhDr. J. J. náhradu mzdy za tři hodiny částkou 438 Kč.